

Angelika Mikk Sofia rollis – ei jälgegi õrnast blondiinist, vaid hoopis meeletu elujanu.

HARRI ROOSPU

Täna õhtul mängime Rossini lustakat «Sinjoor Bruschinot»

Täna õhtul mängime Rossini lustakat «Sinjoor Bruschinot»

Ooperi esietendus

G. Rossini muusikaline farss «Sinjoor Bruschino»
Lavastaja ja libreto tõlkija Liis Kolle.

Muusikajuht ja dirigent Aivo Välja.

Lavakujundus Liina Keevallik.
Kostüümid: Reili Evart jt.

Osades: Urmas Põldma, Mati Kõrts, Angelika Mikk, Nadia Kurem, Aare Saal, Rauno Elp, Olari Viikholm, Mati Palm, Andrus Kirss, Mart Mardiste jt.

Esietendus Vene Draamateatris 11. juunil

ESTER VÕSU
teatrikritik

R eaalses ruumis mängis Estonia «Sinjoor Bruschino» Vene Draamateatris, aga millises fiktsionaalses ruumis seda lugu mängiti, jäi mulle lõpuni ebaselgeks.

Avamängu eel lavale saabunud mobiiltelefoniga härra tuli kuidagi liiga tuttav ette ja ei mõjunud haarava hakatusena. Eesriide tagant avanenud alastivõitu lava(tagune) suure teatraalse peegliga ja ringjalutavate tunkedest lavatöölisestega.

Selge – mäng käib teatris. Näidata «ooperit ooperis» näib olevat üks lavastaja Liis Kolle meelisvõtteid, see lisab žanrile paroodilist maiku ja muudab ka vananenud lood kergemini vastuvõetavaks. Rossini puhul ongi see vist parim lahendus.

Mobiilne «lava» keeratakse Vene Draamateatri laval ümber ja koos raamivate tuledega, kardina ja maastikumaaliga ning hilisema (veidi ebakindla) punktvalgusega hakkas mänguruum üha enam sarnanema varieteega. Teises pooles näidatav sotsrealistlik maal vihjas vist Estonia minevikule?

Arukas blondiin!

Angelika Mikku pole mul seni õnnestunud laval näha, ent just temast sai õhtu üllataja. Tema Sofias ei olnud jälgegi õrnast blondiinist, vaid hoopis meeletut elujanu, millele viitas ka džässiajastu stiilis kostüüm ja sigaretipits, lisaks sellele oskus ühendada Sofias nii hiidripsmeid plaksutav «naivitar» kui teadlikult manipuleeriv naine.

Miku sopran kõlas kaunitl, mahlakalt ja kohati sensuaalseltki. Ainult kütkestavas arias «Ah! Donat...» nõudis laul endale suurema tähelepanu ja rikkalike lisategevuste sooritamise jäi rabadaks.

Urmas Põldma veider ooperi kolikambrist komplekteeritud kostüüm kontrasteeris loovalt sinakaks toonitud kaasaegse soenguga, aga tema tegelasele ma pihta ei saanud – oli nagu esimese armastaja paroodia ja ei olnud ka. Põldma on mulle meelde jäänud «Targast naisest», «Bajadeerist», «Armujooigist».

Vokaalselt Florville'i roll kü-

sitavusi ei tekitanud, oli kindel ja meeldivalt sügav tenor.

Põldmas on tugev loomupärane koomikutalent, mis paraku kipub ilma lavastajapoolse otsustava sekkumiseta mõnikord ka ülemängimiseks muutuma.

Priit Vol mer esindas kõrtsmik Filibertona mustas nahas leebevõitu «tsiklimeest». Volmeri rollidest on mulle kõige enam meeldinud gigolo «Vanatüdrukus ja vargas», aga ka asotsiaal «Targas naises». Igatahes näib Volmer olevat heade lavaliste eeldustega noor etendaja.

Ka Olari Viikholmi ümberkehastumine Bruschino isana oli õnnestunud. Tema mõdukas lonkamine ja «traagilised» poosid panid mind igatahes naerma ja tekst jõudis ka keerukamates kohtades arusaadavalt saali.

«Sinjoor Bruschino» väljatõukamine tolmunud ooperist jäi seekord poolele tee. Kõige rohkem avaldas muljet saali kiiranud mängulust.

Aare Saal valmistas Gaudenziona väikese pettumuse, ilmselt seetõttu, et liiga hästi oli meeles tema särav Figaro «Sevilla habemeajajas». (Muidugi, ka «Bruschino» muusikalis-dramaturgiline materjal on teine.) Vananev rokkmuusik

Gaudenzio oli vaid kurb vari lennukast androgeünist.

Kahjuks olevat Vanemuine «Sevilla» mängukavast maha võtnud. Kui paljud tallinlased üldse jõudsid Tartusse seda vaatama? Meenutuseks, et eesti muusikateatri viimaste aastate üks paremaid lavastusi – «Sala-kütt» – jõudis Tartus lavale vaid kuuel ja Tallinna mitte ühelgi korral.

Noored etendajad väärivad igatahes tunnustust nii vokaalselt kui mänguliselt.

Ooper läheneb rahvale

Saan aru, et see ooper võeti mängukavva andmaks noortele etendajatele võimalus teha oma diplomi- ja magistritööid. Kui aga riigiooper juba laskus «madalale», otsustades farsi kasuks, oleks sealt vabalt võinud edasi minna.

Ingo Normeti tudengid sõitsid möödunud suvel oma «Kosjasõiduga» mööda Bessit, miks poleks ka «Sinjoor Bruschino» võinud riskida tõelise rahvateatri tegemisega? *Commedia dell'arte* materjal, väike orkester – kõik oleks seda võimaldanud.

«Sinjoor Bruschino» väljatõukamine tolmunud ooperist jäi seekord poolele tee. Kõige rohkem avaldas muljet saali kiiranud mängulust, nii et lõpuks muutusid küsimused sellest, kes keda mängis, millises fiktsionaalses ruumis mängiti ja miks mängiti nii nagu mängiti, tarbetuks.